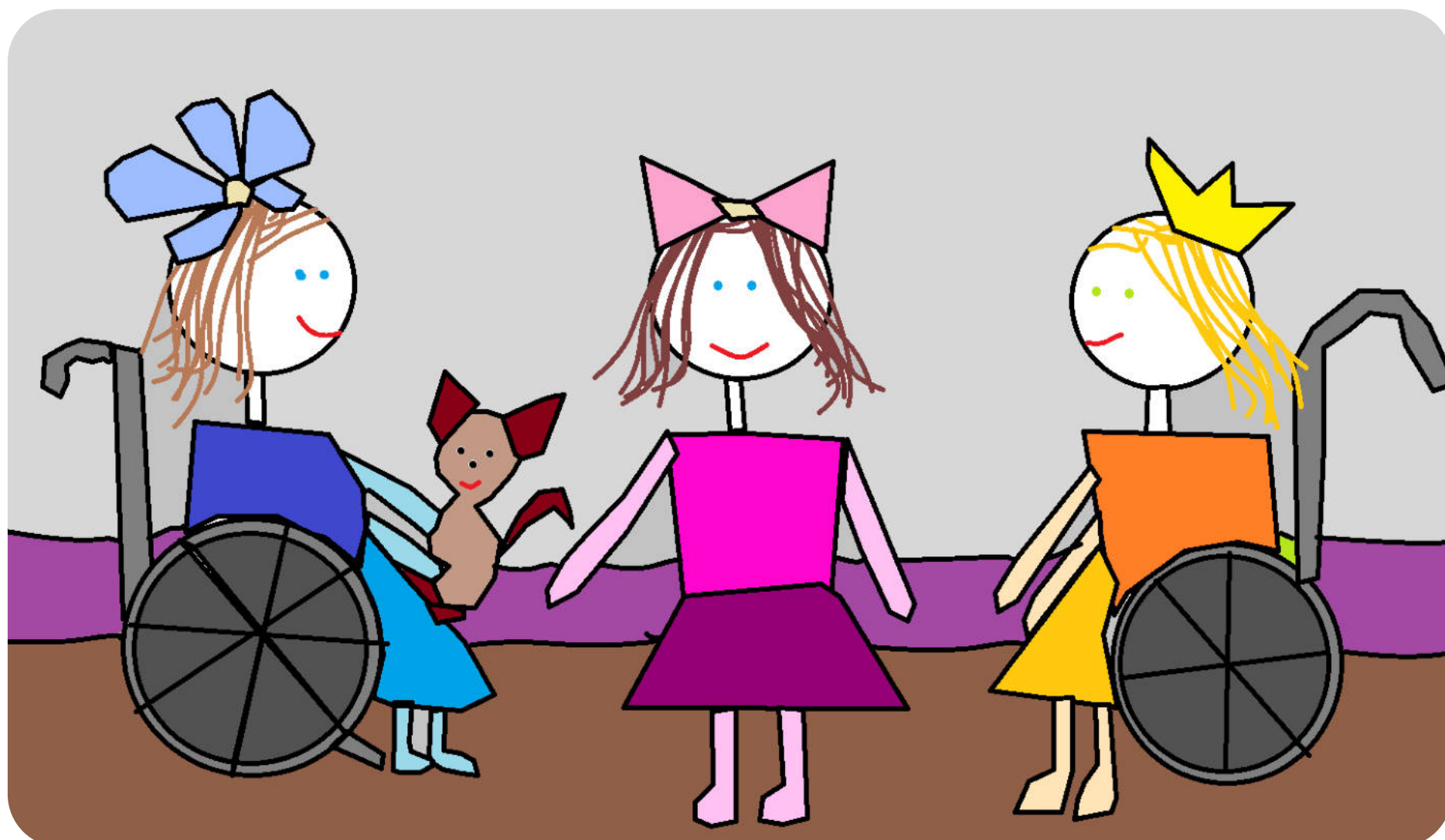

Дитяча газета Чернігівського реабілітаційного центру "Відродження"

Малюнок "Добре разом", Нітченко Оля

Тема випуску:

"Прибираючи бар'єри - відкриваємо можливості"

Щороку 3 грудня разом із світовою спільнотою Україна відзначає день людей з інвалідністю.

Інвалідність – це не вирок. Люди з інвалідністю можуть бути і стають повноцінними і високо ефективними членами суспільства, відмінними фахівцями, соціально активними і життєствердними та надихають багатьох.

Нажаль, незважаючи на обізнаність та розуміння проблемних питань, пов'язаних з додержанням рівності прав і основоположних свобод людей з інвалідністю, вони продовжують стикатися з фізичними та психологічними бар'єрами в повсякденному житті.

З ініціативи першої леді України Олени Зеленської «Без бар'єрів» прийнята Національна стратегія зі створення безбар'єрного простору в Україні до 2030 р.

«Безбар'єрність – це філософія суспільства без обмежень. Це про внутрішню готовність створювати середовище, у якому буде комфортно всім» – наголошує перша леді України

Олена Зеленська.

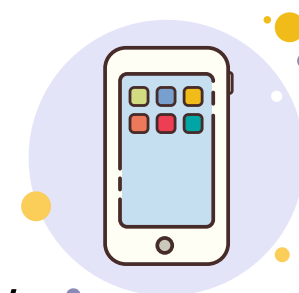

Корисні посилання

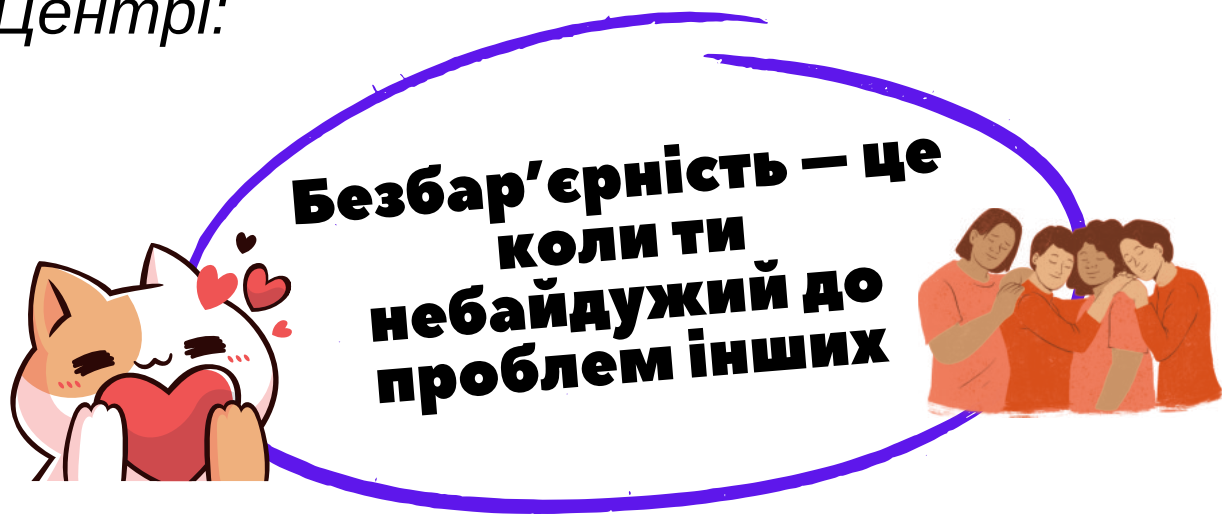
«Довідник безбар'єрності» - гід з коректного спілкування, у якому зафіксовані нові норми безбар'єрної мови - <https://bf.in.ua/>

Освітній серіал "Безбар'єрна грамотність"

<https://osvita.diia.gov.ua/courses/barrier-free-literacy>

Говоримо про безбар'єрність з дітьми, що проходять курс реабілітації в нашому Центрі:

Бистревська Аліна

- Підтримка – це дуже важлива річ в житті кожної людини. Особливо коли тебе підтримує близька людина. Це дає силу, надихає та мотивує, спонукає до дії. Я вважаю, що потрібно не тільки відчувати підтримку, але і самому бути уважним до проблем інших.

Особливо важлива підтримка, розуміння, небайдужість, повага суспільства до людей з інвалідністю. Кожна людина гідна поваги особистість, а не носій діагнозу. Але, нажаль, ми не завжди відчуваємось комфортно серед незнайомих людей. На превеликий жаль, не всі розуміють, як це важко - бути людиною з інвалідністю. Щодня доводиться долати безліч різних труднощів: фізичний біль, моральний біль, неприйняття себе, невпевненість у собі, труднощі у виконанні будь-яких фізичних вправ, які є необхідними.

Хотілося б щоб суспільство було більш толерантним до людей з інвалідністю. Сама найбільша моя мрія - щоб продовжили лікування в Центрі "Відродження" після 18-ти років хоча б до 21 року. Тут я відчуваю себе щасливою.

Безбар'єрність - це не лише про пандуси - хоча і про них теж! Це про рівні права і можливості. Тіти до басейну чи музею без подолання «смуги перешкод» - попри інвалідність. Влаштуватися на класну роботу у будь-якому віці. Отримати якісну освіту, незалежно від місця проживання. Безбар'єрність стосується кожного і має бути всюди.

Краснопольський Семен

Жити повноцінним життям - це коли ти, як усі, можеш робити все. Наприклад, кататися на велосипеді чи грати в ігри, як інші діти. Зараз такий час, що діти роблять боляче таким дітям, як ми. Кажуть, що ти не такий, несхожий на нас і ми не будемо з тобою гратися.

Саме в Центрі «Відродження» я зрозумів, що ми такі, як всі, просто зі своєю супер силою. І ця сила навіть дає нам мотивацію, щоб щось робити в цьому житті. Я з дитинства мріяв займатися боксом.

На реабілітації в «Відродженні» я познайомився з Сергієм Сергійовичем, він на той час працював в тренажерному залі. Я дізнався, що в нього є свій зал по заняттям з боксу. Я почав займатись. Але мені не можна вставати в спаринг, а дуже хочеться спробувати свої сили. Але завдяки тому, що в Центрі «Відродження» є такий комп'ютерний тренажер, який допоміг мені стати в спаринг з віртуальним суперником, я зміг випробувати себе. Я дуже вдячний всім, хто допомагає особливим дітям. Я б дуже хотів, щоб лікування в Центрі продовжили хоча б до 19 років.

Безбар'єрність – це поважати можливості іншої людини

Чух Сергій

-Потрібно поважати таких особливих людей, їх свободу, думку, створити належні умови для нас, допомагати. Адже дуже важко нам жити в суспільстві, яке відвертається від нас. Хотілось би іншого ставлення, мати право на нормальне, достойне життя і тоді все стане краще.

Але незважаючи ні на що, ми віримо в добро. Що відбудуться зміни в суспільстві, в свідомості людей. Умови життя стануть кращі, бо ми щодня стикаємось з проблемами та бар'єрами в нашому житті. Але ідемо гордо, ніби немає проблем, усміхаємось, мріємо, досягаємо нові вершини і віримо в краще. Саме головне - завжди поважати інших, тоді будуть поважати і тебе.

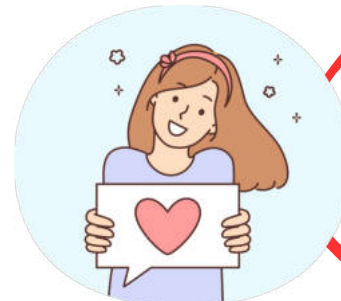

Безбар'єрність – це почувати себе захищено

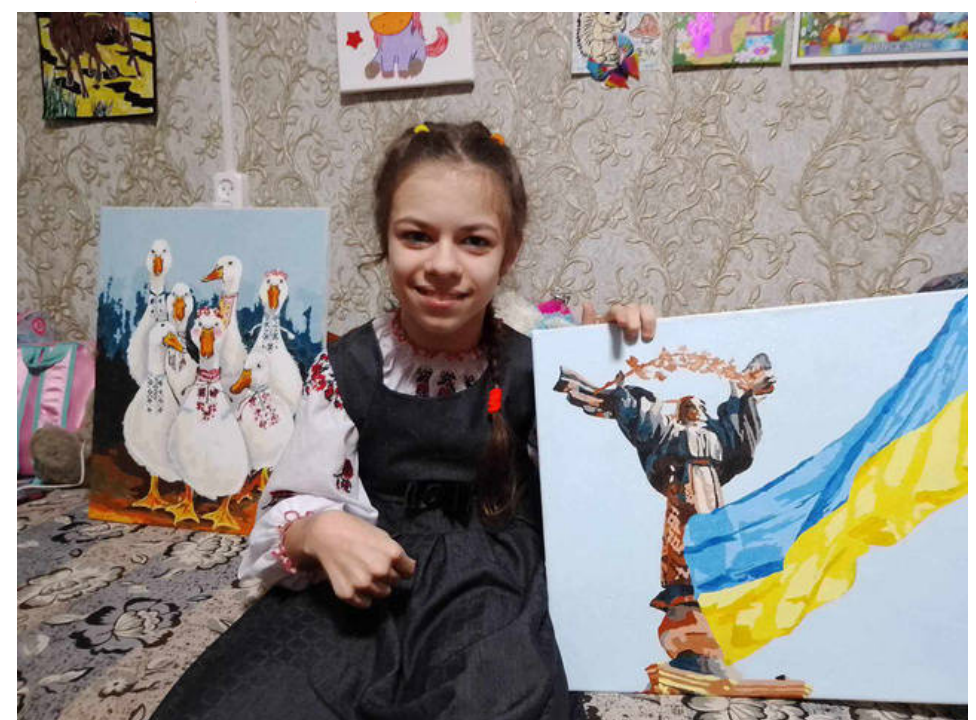

Гладишко Богдан

- Мрію про Перемогу та спокійне мирне життя. Хочеться спокійно спати і не відчувати загрози. Вороги прагнуть зламати, залякати нас. Будьмо сильними, об'єднаними та віримо в нашу Перемогу!!!

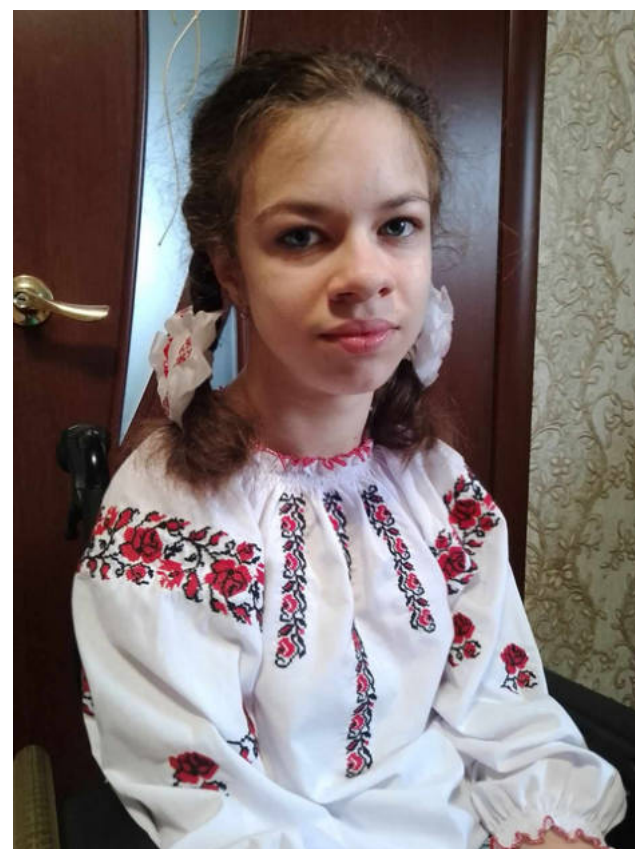

Безбар'єрність – це бачити людей серцем

Владимирець Настя

- Я вважаю, що повага, розуміння, уважність до інших людей є важливою. Тому що треба поважати та допомагати тим, хто цього потребує. Добре слово теж лікує, підтримує, стимулює та надихає. В дружній атмосфері все дається легше, простіше долаються труднощі та перешкоди.

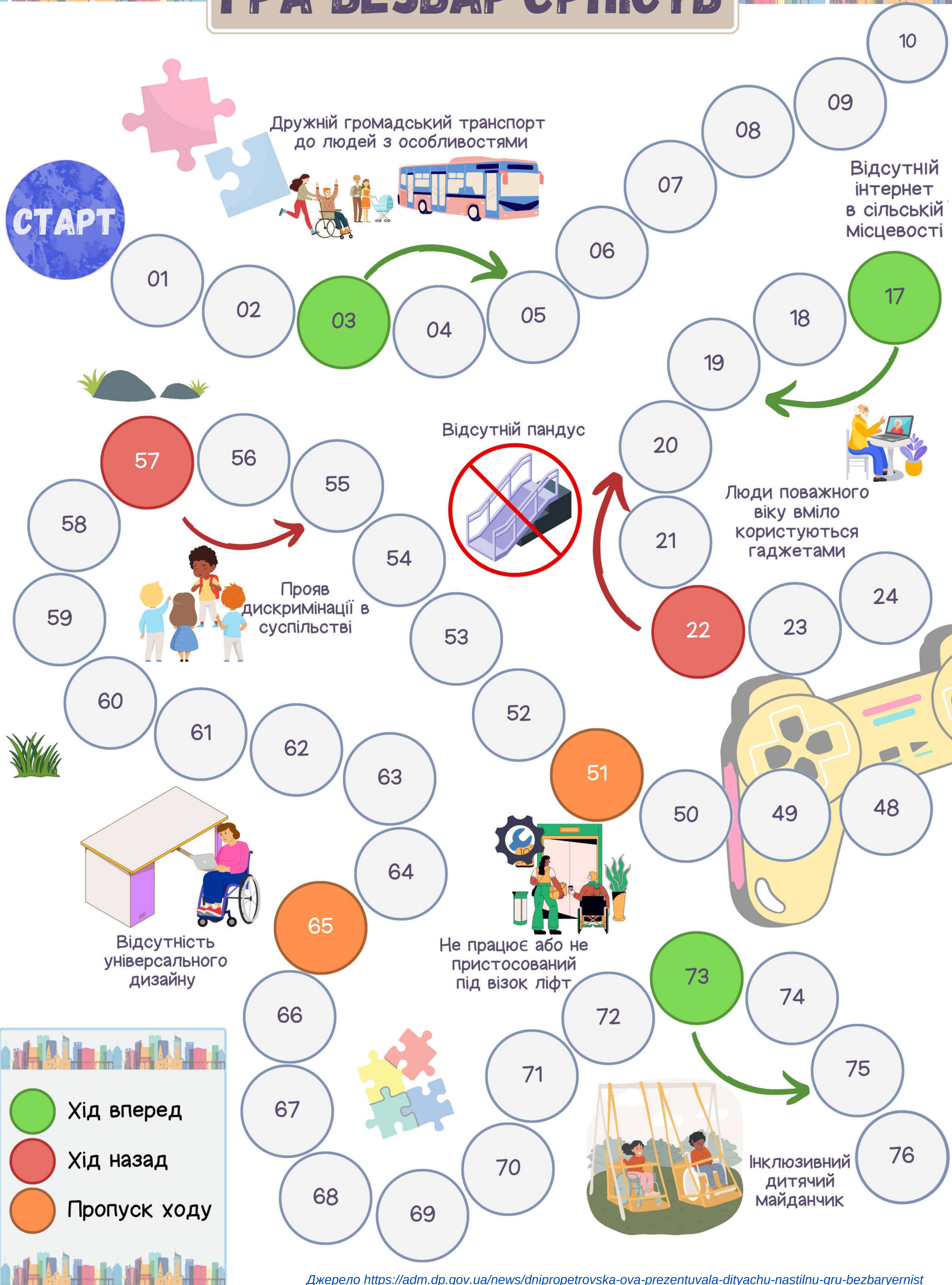

Прокачай свої знання про **БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ** та зіграй з друзями в гру - ходилку. Для гри потрібні фішки та кубік. Виграє той, хто першим дістанеться до кружечка - "Створення безбар'єрного суспільства".

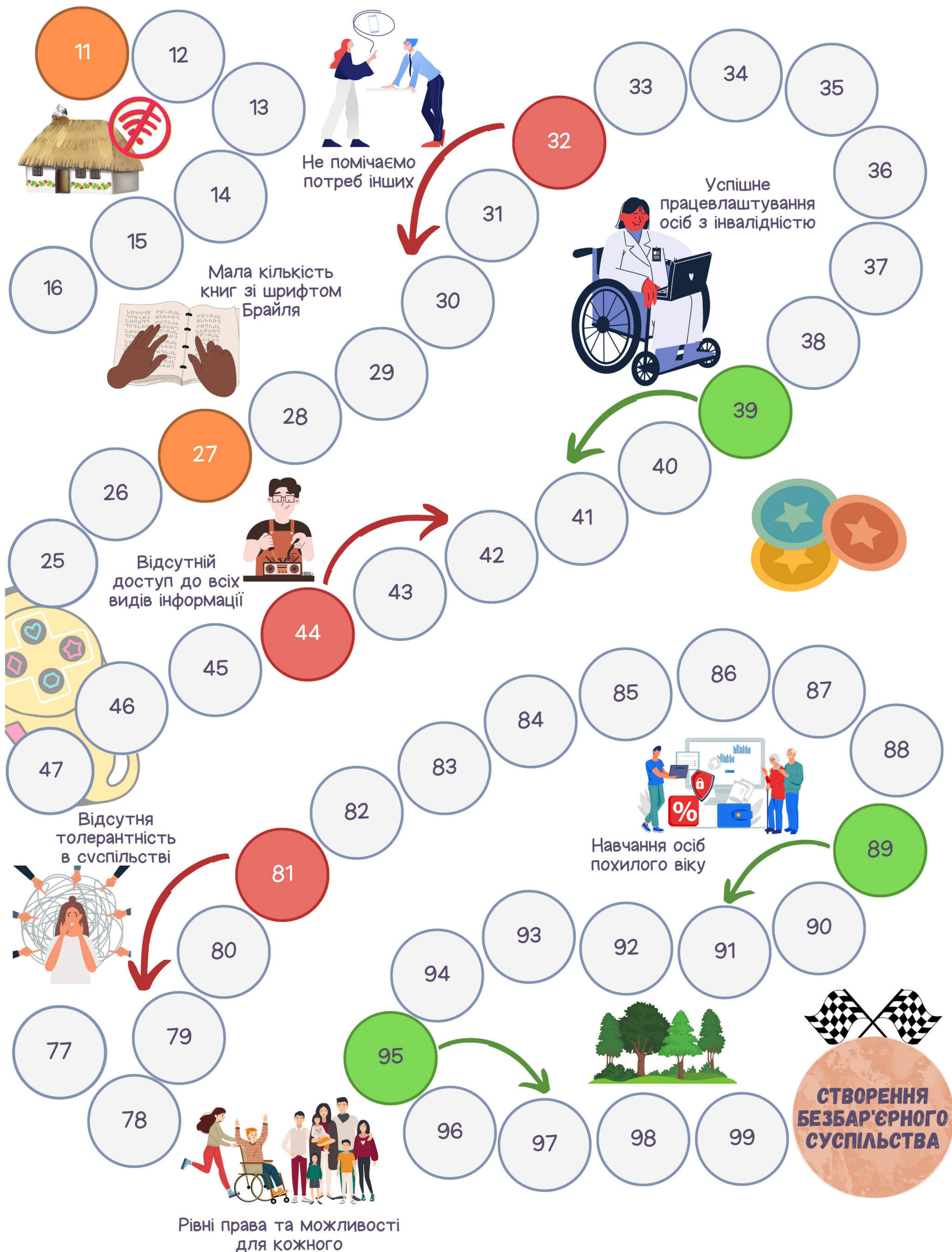

ГРА БЕЗБАР'ЄРНОСТІ

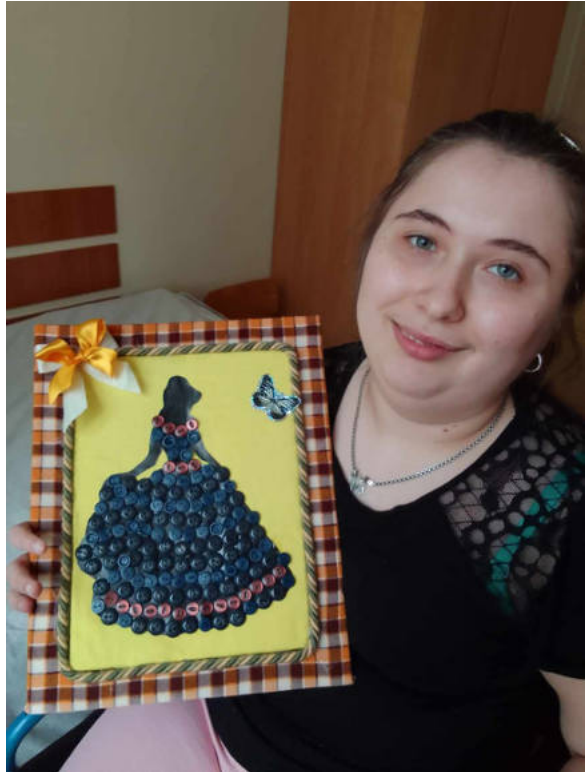

ГРА БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ

**Безбар'єрність – це
приймати людей
такими, якими вони є**

Кармазин Жанна

- Я, Кармазин Жанна, 2005 року народження. Як боляче і важко бути особою з інвалідністю. А ще – коли ти прикутий до візка, коли сам себе не можеш обслуговувати. Здорова людина, крім твоїх рідних та ще невеликого кола людей цього не розуміють.

Я добре знаю, що всі батьки щасливі, у кого здорові діти. Я також хочу жити, щоб мої мама і тато були також щасливими. Я дуже вдячна своїй мамі, яка не закрила мене вдома у чотирьох стінах, не відгородила мене від школи, а повела мене до школи навчатись з іншими дітьми. Не всі зі мною дружили, але друзів було багато. Моїм другим домом став реабілітаційний центр «Відродження», в якому я проходжу реабілітацію з одnorічного віку.

Дякуючи директору Пасічнику В. І. та всім працівникам цього центру за їх нелегку працю. За те, що вони тут створили всі умови для нашого перебування, дякую за їх добре ставлення до нас.

Перебуваючи в Центрі, ми багато чого тут навчилися. Навчилася співати та танцювати, хоч і на візку. Я більше дізналась про комп'ютер, навчилась працювати з ножицями і клеєм. Багато чого ми навчилися у побутовій кімнаті. Навчилася ліпити з глини, фарбувати. Я у «Відродженні» дякуючи інструктору, навчилася плавати в басейні, стояти у воді. А саме головне, що ми тут здружилися між собою.

Ми всі тут рівні, однакові. Але мені вже 18 років і я вже переживаю: а потім що? Куди? У мене велике прохання до керівників Центру, до обласної влади, до всіх тих, хто може допомогти вирішення питання із продовженням перебування у Центрі хоча б до 21 року. Я буду дуже щаслива, якщо це питання буде вирішено позитивно. Я ще раз дякую працівникам мого рідного Центру. Я вас усіх дуже люблю!

**Безбар'єрність – це
ніколи не бути
самотнім**

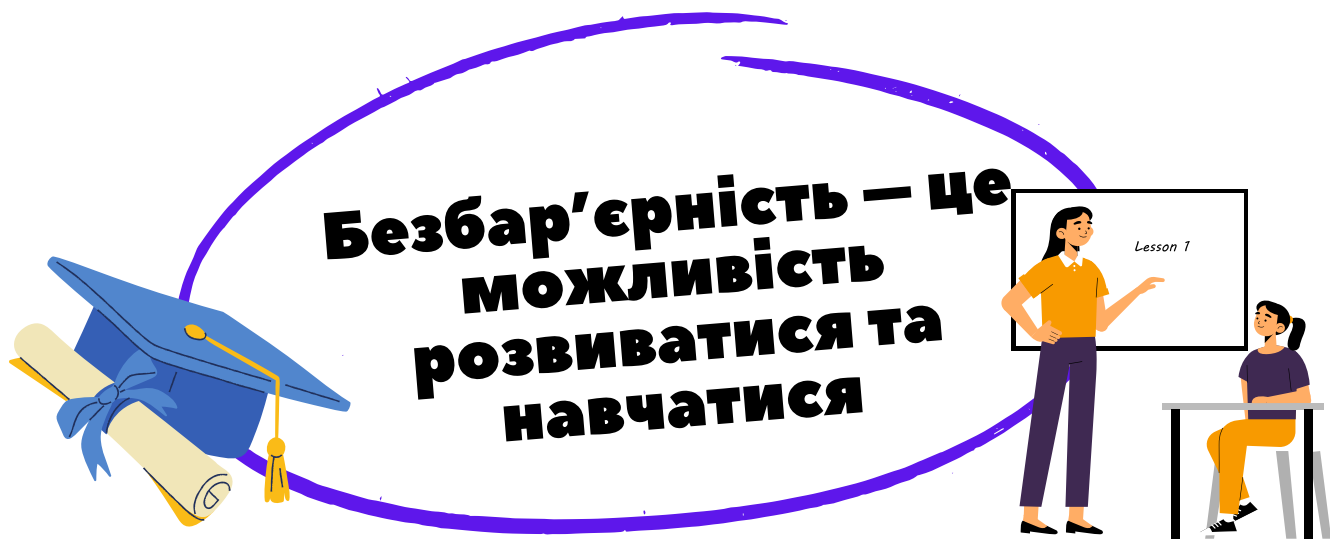

ДЯКУЄМО!!! ТАНЯ+ДЕНИС+ЖАННА

- Мене звать Денис Крутящий. Я люблю спілкуватись, дружити. В центрі «Відродження» я знайшов багато друзів з якими ми товаришуємо вже багато років.

Жодна людина не повинна бути самотньою. Приємно мати змогу ділитися своїми думками, мріями, інтересами. Я дуже не люблю, коли через тривоги я не можу відвідувати улюблені процедури та заняття, а змушений перебувати і укрітті. Але, навіть в укрітті, ми не сумуємо - спілкуємось та займаємось творчістю. Одного разу всі разом створили дивовижний пізнавальний лепбук про наше рідне місто - незламний та прекрасний Чернігів.

Макобок Таня

Мене звати Таня. І мені 17 років. Я відвідувала реабілітаційний центр «Відродження» протягом 7 років. За цей час центр дуже змінився. Тут дуже добрий персонал, а педагоги дуже люблять дітей та дбають про них. У центрі «Відродження» багато цікавих процедур.

Мої улюблені – це масаж та гідромасаж, музика та хореографія, комп'ютерний клас і працетерапія. Дуже багато приємних спогадів: цікаві свята, новорічна пошта Святого Миколая, нові знайомства. Дуже добре мені запам'яталась новорічна пошта – я та мої подруги вітали педагогів, лікарів, медсестер, даруючи їм новорічні вітання та чудові календарі, які ми виготовляли власноруч. Це було дуже цікаво. І звичайно ж – це море гарного настрою та приємних побажань. У центрі «Відродження» дуже затишно. Для цього великий внесок зробили наші англійські друзі. 27 років тому благодійні організації допомогли у створенні такого чудового реабілітаційного центру для покращення здоров'я дітей.

Мені дуже сподобалося спілкування з нашими англійськими друзями. Вони веселі, добрі. Увесь час, який я з ними проводила, був для мене дуже щасливим і насамперед я отримала дуже велику практику англійської мови. Я дякую центру за його чудову атмосферу, за можливість пройти лікування, та здобуті навички та позитивні емоції разом. Нажаль, через війну, я залишила рідний дім і зараз живу за кордоном у Франції. В цьому році я закінчила школу і вступила в Sorbonne Université. Вивчаю іноземні мови – французька, англійська та польська. Дуже сумую, пам'ятаю всіх і дуже люблю!

Найбільше бажання – ПЕРЕМОГА та МИР в рідній УКРАЇНІ!

Нітченко Оля

Безбар'єрність – це можливість мріяти та реалізовувати власні бажання

Тацоха Саша, 14 років: Я мрію, щоб у всьому світі ніколи не було війни. А після нашої перемоги хотів би працювати над покращенням екології нашого краю. Ліси та річки мають бути чистими. Кожна тваринка повинна мати дім та господарів.

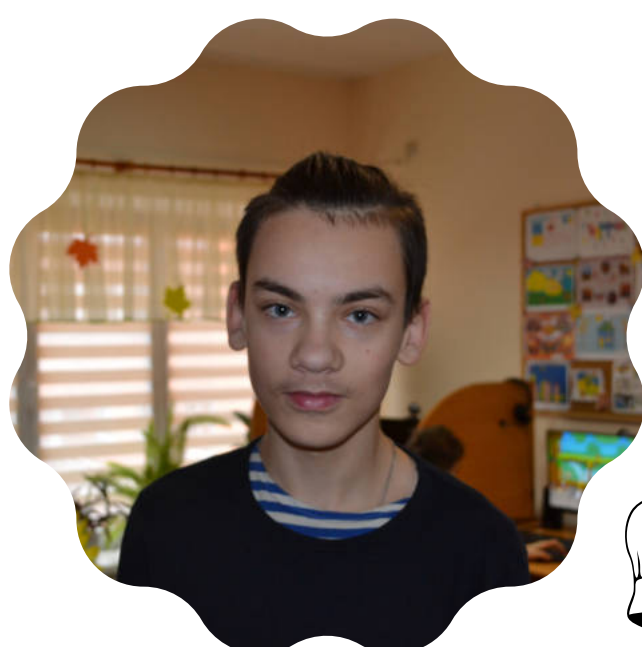

Я беру участь у громадських ініціативах щодо прибирання покинутих будівель. Чисте довкілля – це не лише приємно, а й просто необхідно для всього живого на нашій планеті.

Папченко Богдан, 9 років: В мене лише одна і найбільша мрія – хочу, щоб мої братики почали ходити!

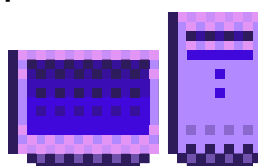
Краснопольський Семен, 16 років: Я мрію стати кухарем, мені подобається готувати та пригощати інших. Найкраще вдаються страви з тіста та м'яса.

Литвиненко Богдана, 14 років: Я мрію про незвичайну домашню тваринку – хамелеона. Я колись мала можливість погладити його та потримати в руках, коли відвідувала Одесу. Але ця мрія здійсниться лише, коли я виросту. А зараз – хочу спокою та миру на рідній землі, чекаю на нашу Перемогу

Крилов Михайло, 10 років: Мені дуже подобається створювати фільми з комп'ютерних ігор. Це дуже захопливо. Хотів би створювати справжні фільми, коли виросту.

Колієнко Ліза, 18 років:

Я мрію про перемогу і закінчення війни. Хочу, щоб всі ми залишились живі. А от після війни будемо здійснювати наші мрії. Я мрію про подорожі. Хотіла б відвідати Італію, Англію, Німеччину. А ще – про маленького собачку.

Ушак Вова, 11 років:

Моя мрія – стати пожежником, коли виросту. Це дуже потрібна професія. Пожежники захищають людей та борються з лихом. Вони завжди прийдуть на допомогу тим, хто цього потребує.

Пінчук Аліна, 14 років:

Моя мрія- стати кухарем-кондитером. Обожаю випікати солодощі – торти, кекси, пироги та пригощати рідних і друзів.

Бондаренко Маша, 14 років:

Я дуже хочу навчитись грати на гітарі та мрію про власну гітару. Я пробую грати на музичних заняттях в центрі. А ще хотіла б стати співачкою, бо дуже люблю співати пісні.

Всі разом мріємо про МИРНЕ життя Дітиństwo без війни

Хочуть діти
Жити без війни,
Усі дорослі
Про це знають.
А янголята,
Білі, неземні,
Маленьких Діток
всіх Оберігають.
Я вірю- будем
Жити без війни,
Ще зацвіте червона каліна.
Нехай розправлять
Свої крила малюки,
Нехай розквітне Ненька Україна

Автор Марта Іванова 1 грудня 2022

